

ԿՐՕՆԱԿԱՆ

ՍՐԲՈՑ ԹԱՐԳՄԱՆՁԱՅ

«Թէպէտ և բաժինք շնորհաց են, այլ Հոգի նոյն է: Եթէ բաժինք պաշտամանց են, այլ Տէր նոյն է»: (Ա. Կորնթացիա ԺԲ:4-5)

Մարդկութեան համար Աստուծոյ կազմած ծրագրին անենայատկանը- չական կէտերէն մէկն է՝ Աստուածային պարգևներու կամ շնորհներու բաշխումը մարդոց: Մեզմէ իւրաքանչիւրս օժտուած է իւրայատուկ պարգևով մը, շնորհքով մը: Ոմանք կը գործեն իրենց ուղեղներով, մինչ ուրիշներ՝ աւելի ատակ կ'ըլլան ձեռային աշխատանքներու մէջ, ատոր համար ալ կան բժիշկներ, գիտնականներ, ուսուցիչներ, քաղաքագէտներ, երկրագործներ, քարտուղարներ ևայլն: Մենք բոլորս տարբեր ենք, և այդ Աստուծոյ ծրագրին է մեզի՝ երկրաւորներուս համար: Ինչպէս որ Աստուած ստեղծած է բընութիւնը, իր այլազանութեամբ և ճոխութեամբ մեր վայելքին համար, նոյնպէս ալ Ան ամէն մէկուս տուած է տարբեր տաղանդ մը, կարողութիւն մը, որպէսզի կարենանք հոգալ մարդկային: Եւ երբ այս բոլոր շնորհները ճիշդ կերպով իրար քով գան ու համադրուին, գիտութիւններն ու ճարտարութեամբ մեծ յաջողութիւն կ'արձանագրեն, սովը կը վերանայ աշխարհէն, բեկուած հոգիներ կը խնամուին և այս բոլորը պատճառ կ'ըլլան մեր մարդկային կարիքներու զարգացման: Նոյնն է պարագան Եկեղեցւոյ. երբ հոն գտնուող բոլոր տաղանդներն ու շնորհները ճշգրիտ ձևով իրար զօղուին, այն ատեն մենք կ'ունենանք այն իտէպլ հաստատութիւնը զոր մեր Տէրը՝ Քրիստոս կ'ուզէր հիմնել երկրի վրայ:

Մեզմէ իւրաքանչիւրս շնորհ մը, տաղանդ մը, պարգև մը ունի, սակայն այս առաւօտ, Թարգմանչաց Վարդապետներու տօնին առթիւ մեր միտքերուն մէջ ծագող հարցումը պէտք է ըլլայ թէ ի՞նչ է մեր պարգևը, թէ ի՞նչ ունինք տալիք աշխարհին, մարդկութեան, մեր ազգին և ինչու չէ նաև մեր Եկեղեցիին: Կ'ըսեն թէ մեծ գիտնական՝ Այնշթայն, լիմուզինով կը պտտէր Ամերիկեան զանազան համալսարաններ՝ խօսելու իր «Յարաբերականութեան» տեսութեան մասին. օր մը, դարձեալ երբ կերթար ուրիշ համալսարան մը, Այնշթայնի անձնական վարորդը կ'ըսէ, «Տոքթոր Այնշթայն, այս դասախօսութիւնդ այնքա՞ն լսած եմ, քաջ վստահ եմ թէ կրնամ անսխալ կերպով կրկնել»: Մեծ գիտնականը ըլլալով կատակասէր բնաւորութեան տէր անձ, կը պատասխանէ. «Թրականութեան մէջ, ուր որ կ'երթանք զիս բնաւ չեն տեսած, հետևաբար ճանչցող չկայ, թող փոխանակենք մեր զգեստները և այսօր դուն խօսիր տեղս»:

Այդ երեկոյ, Այնշթայնի վարորդը անթերի կերպով կը կատարէ Յարաբերականութեան դասախօսութիւնը, սակայն վերջաւորութեան, ներկաներէն՝ գիտնական մը, մաթեմատիքական բարդ խնդրի մը մասին կը հարցնէ իրեն. վարորդը ըլլալով արթնամիտ ու պատրաստաբան, առանց ինքզինք կորսնցնելու կ'ըսէ. «Պարոն, կը զարմանամ որ ինծի այդպիսի պարզ հարցում մը կ'ընես, այդ հարցումիդ նոյնիսկ վարորդս կրնայ պատասխանել...»: Մենք չենք կրնար ուրիշը ըլլալ, ո՛չ ալ օգտագործել ուրիշին պարգևները. մենք միայն

կրնանք գործածել ա՛յն տաղանդներն ու շնորհները՝ որոնք տրուած են մեզի Աստուծոյ կողմէ:

Եւ ի՞նչ են մեզի տրուած պարգևները: Մեզմէ իւրաքանչիւրը կրնայ տարբեր ձևով պատասխանել այս հարցումին: Ու պէտք է միշտ յիշել թէ Աստուծոյ աչքին բոլոր պարգևներն ալ իրենց յատուկ արժանիքները ունին, սակայն երբ այդ մեզի տրուած պարգևները կը վերադարձնենք Աստուծոյ, և կամ մանաւանդ երբ զանոնք կը ծառայեցնենք Իր փառքին համար, այն ատեն այդ տաղանդները կը դառնան թանկարժէք պարգևներ:

Գեղեցիկ պատմութիւն մը կայ երեք փոքրիկ ծառերու մասին, որոնք կը փափաքէին կարևոր բան մը դառնալ երբ մեծնային: Առաջին ծառը՝ կը փափաքէր ըլլալ յղկուած ու գեղեցիկ օրօրոց մը: Սակայն օր մը, մարդիկ եկան ու զայն կտրելով, անոր անտաշ փայտերէն շինեցին ախոռի մսուր մը: Անշուշտ փոքրիկ ծառը յուսախաբ էր, բայց և այնպէս, օր մը Աստուած իր Միածին զաւակը դրաւ անոր մէջ: Մսուրը ինքզինք շոյուած զգաց և ըսաւ. «Երբեք միտքէս չէր անցներ որ այսպիսի շատ յատուկ երեխայ մը պիտի առնէի մէջս. անկասկած, ես մաս կը կազմեմ հրաշքի մը»:

Երկրորդ ծառը, որ երբ մեծնար կ'ուզէր դառնալ մեծ ու կոկիկ նաւ մը, օր մը մարդիկ զայն կացինահար ընելով անկէ սարքեցին ձկնորսական պարզ նաւակ մը: Ամիսներ ետք, երբ լքուած ու յուսախաբ, առանձին մնացած էր լիճին եզերքը և կը սպասէր, Յիսուս անունով մէկը մտաւ նաւակին մէջ և այդտեղէն հոգիներու փրկութիւն քարոզեց: «Ի՛նչ հիանալի բան», ըսաւ փոքրիկ նաւակը ինքնիրեն, «Երբեք միտքէս չէր անցներ որ օր մը մաս պիտի կազմէի հրաշքի մը»:

Մի քանի ամիսներ ետք, փայտահատները կտրեցին երրորդ ծառը ևս, որ մտադրած էր մնալ իր տեղը ու կը ձգտէր հասնիլ դէպի Աստուած: Բայց մարդիկ եկան ու այս ծառն ալ կտրեցին և անոր կտորները իրար միացնելով կոպիտ խաչ մը շինեցին: «Ի՛նչ սարսափելի բան» փսփսաց փոքրիկ ծառը ինքնիրեն, «մէկը պիտի խաչեն»:

Եւ իսկապէս ալ օր մը զինուորներ Յիսուս անունով մէկը բերին ու խաչեցին իր վրայ, ու միակ բանը որ այս ծառը լսեց ներողամտութեան և խաղաղութեան խօսքեր էին: «Ի՛նչ հիանալի բան», խօսեցաւ ծառը ինքնիրեն, «Ես մասնակից կը դառնամ կատարուող հրաշքի մը. երբեք միտքէս չէր անցներ որ այս ձևով պիտի ձգտէի հասնելու Աստուծոյ»:

Աստուածային պարգևներ ու ծառայութիւն, և մանաւանդ այս երկուքը զնեւ ճիշդ ուղիի վրայ, ահա այս է որ կը թելադրէ մեզի Պօղոս Առաքեալ, Կորնթացիներուն ուղղած իր Առաջին թուղթին մէջ:

Մեր սրբազան Թարգմանիչներու յիշատակը՝ զոր կը տօնախմբէ այսօր Հայաստանեայց եկեղեցին, անմահացումն ու պանծացումն է Եռամեծար Վարդապետներու այն բոյլին՝ որոնք գիտցան գեղեցկապէս թարգմանել իմաստը Անեղին. անոնք՝ որոնք գիտցան իրենց Աստուածատուր շնորհներն ու տա-

ղանդները ի սպաս դնել իրենց ժողովուրդին ու անոր մշակութային գանձա-
րանին, ի փառս և ի գովեստ Բարձրեալին: Այդ սրբազան նուիրեալները ու
հրաշալի Թարգմանիչները լաւ գիտէին թէ բոլորովին ներելի չէր իրենց համար
ըլլալ քանքարաթաքոյց, այսինքն պահել՝ իրենց տրուած տաղանդը միայն
իրենց անձին համար, նման Մնասներու առակին մէջ յիշուած Մէկ Մնաս
ստացող հերոսին, որ փոխանակ շահարկութեան դնելու իրեն տրուած գու-
մարը, զայն կը պահէ հողին մէջ: Ի՞նչ գլխիվայր ըմբռնում Աստուծոյ մեզի
վստահած տաղանդներու և շնորհներու յանձանձման: Կեանքը սիրելի հաւա-
տացեալներ առ և տուր է. Հայր Աստուած կու տայ, սակայն միաժամանակ
կ'ակնկալէ տեսնել ատոր տրիտուրը:

Հայր Աստուած մեզ բոլորս օժտած է զանազան շնորհներով ու տա-
ղանդներով. ոմանք մեծ են ու ոմանք փոքր: Կարևորը քանակը չէ, այլ
շահարկման ձևն ու եղանակը: Մեր կողմէն ճակատագրական սխալ մը պիտի
ըլլար խոստանալ Աստուծոյ իր կամքը կատարել վաղը, երբ մենք մեր
լաւագոյնը պիտի չ'ընենք կատարելու զայն հիմա՝ ներկայիս: Այսօրուան ճա-
շու Աւետարանական ընթերցման մէջ Քրիստոս կը պատուիրէր իր աշակերտ-
ներուն չնետել իրենց մարգարիտները խոզերու առաջ: Գիրերու գիւտէն հա-
զար վեց հարիւր տարիներ ետք, տակաւին Հայ հաւատացեալը յստակ ու
մեկին պատգամ մը պարտի լսել մեր Փրկչին խօսքերու ետին. «Չնմանինք
խոզերու և հետամուտ ըլլանք աղբիւսներու, այլ երախտագիտութեամբ ձըգ-
տինք մեր սրբազան ու եռամեծար Թարգմանիչներուն մեզի հրիտակ ձգած
գանձերուն, որոնց ընդմէջէն անոնք մեզի փոխանցեցին իմաստը Անեղին», որ
է օրհնեալ յաւիտեանս, Ամէն:

ՆՈՒՐՀԱՆ ԱՐՔ.